

Κείμενο 1

[Ο πονηρός μήνας Αύγουστος]

Το παρακάτω άρθρο (διασκευή) υπογράφεται από τον Δημοσθένη Κούρτοβικ και δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα Τα Νέα στις 8 Αυγούστου 2014.

Ποιος έχει πει ότι τον Αύγουστο δεν υπάρχουν ειδήσεις; Ο Ουμπέρτο Έκο¹, φυσικά. Αλλά με τόσες ειδήσεις πρώτης γραμμής στο ξεκίνημα του φετινού Αύγουστου, η περίφημη ρήση του Ιταλού σημειολόγου και μυθιστοριογράφου μοιάζει ειρωνική, μολονότι στην περίπτωση αυτή δεν είχε την πρόθεση να ειρωνευτεί.

Η Ιστορία δεν πάει διακοπές, αφού στην πραγματικότητα, ο Αύγουστος έχει διαχρονικά το ίδιο μερίδιο σε βαρυσήμαντα γεγονότα όσο κάθε άλλος μήνας - ίσως μάλιστα μεγαλύτερο. Με τον ερχομό ενός Αύγουστου άρχισε ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος και τις τελευταίες ημέρες ενός άλλου Αύγουστου στήθηκε το σκηνικό για την έναρξη του Δεύτερου. Αύγουστο μήνα ισοπέδωσαν οι ατομικές βόμβες τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Για να μην αναφέρουμε τις φυσικές καταστροφές, τις εξοντωτικές επιδημίες, τα πολύνεκρα δυστυχήματα, που ούτε αυτά κάνουν διακοπές τον Αύγουστο. Αύγουστο εξάλλου διεξάγονται κατά κανόνα οι Ολυμπιακοί Αγώνες, που αναγνωρίζονται ως το μείζον διεθνές γεγονός.

Μερικές φορές είναι δύσκολο να αντισταθεί κανείς σε ένα εντυπωσιακό ευφυολόγημα που γαργαλάει τη γλώσσα του, ακόμη και αν καταλαβαίνει ότι είναι ανούσιο ή άτοπο. Το απόφθεγμα ότι τον Αύγουστο δεν υπάρχουν ειδήσεις είναι εντυπωσιακό ως ευφυολόγημα (ή παραδοξολόγημα²). Παίρνοντας υπόψη, όμως, τα παραδείγματα που δώσαμε ενδεικτικά, διαψεύδεται από την ίδια την πραγματικότητα, αν το πάρει κανείς τοις μετρητοίς. Ωστόσο, ο Έκο δεν είναι με κανένα τρόπο επιπόλαιος. Το νόημα της διάσημης ρήσης του είναι αρκετά πιο σύνθετο από την τρέχουσα ερμηνεία της. Αυτό που ήθελε να πει είναι ότι στην εποχή της λιγνιτώδους διάδοσης των πληροφοριών και διαφοροποίησης των μέσων μαζικής επικοινωνίας εκείνοι που παράγουν γεγονότα ενδιαφέρονται τα μέγιστα για τον επικοινωνιακό αντίκτυπό τους και πολλές φορές τα παράγουν προπαντός, αν όχι αποκλειστικά, για χάρη του. Επειδή όμως τον Αύγουστο τα ΜΜΕ

¹«Τον Αύγουστο δεν υπάρχουν ειδήσεις», γνωστό βιβλίο του Ιταλού συγγραφέα.

²παραδοξολόγημα: σκέψη, πράξη, λόγος κτλ. ο οποίος αντιτίθεται στην κοινή λογική, παραλογισμός.

υπολειτουργούν ή ληθαργούν και οι χρήστες τους αραιώνουν, μια είδηση δεν θα είχε το επικοινωνιακό αντίκρισμα που επιδιώκει ο πρόξενός της. Έτσι, τα γεγονότα «αναβάλλονται» για μετά τις αυγουσιάτικες διακοπές.

Κείμενο 2

Ομίχλη

Το κείμενο ανήκει στον Γιώργο Ιωάννου και περιλαμβάνεται στα διηγήματά του Η Μόνη Κληρονομιά, Κέδρος 1982.

Δεν ξέρω πια τι γίνεται με την ομίχλη κι αν εξακολουθεί να πέφτει τόσο πηχτή ή μήπως χάθηκε ολότελα κι αυτή, όπως η πάχνη πάνω απ' τα πρωινά κεραμίδια. Βλέποντας την παρθενική πάχνη να γυαλίζει παντού, λέγαμε: «Είχε κρύο τη νύχτα» ή «τα λάχανα θα γίνουν με την πάχνη πιο γλυκά,· πρέπει να κάνουμε ντολμάδες».

Όταν ερχόταν ο καιρός της ομίχλης, είχα πάντα το νου μου σ' αυτήν. Μέρα τη μέρα περίμενα να με σκεπάσει κι εγώ να χώνομαι αθέατος μέσα της. Θλιβόμουν όμως πολύ, όταν έπεφτε τις καθημερινές, την ώρα που βασανιζόμουν με τα χαρτιά στο γραφείο. Παρακαλούσα να κρατήσει ως το βράδυ, συνήθως όμως γύρω στο μεσημέρι διαλυόταν από έναν ήλιο ιδιαίτερα δυσάρεστο.

Μα, καμιά φορά, όταν ξυπνώντας τ' απόγευμα, την ώρα που έλεγα αν θα πάω στο σινεμά ή στο καφενείο, έβλεπα αναπάντεχα απ' το παράθυρο το απέραντο θέαμα της ομίχλης, άλλαζα αμέσως σχέδια και πορείες. Σήκωνα το γιακά της καμπαρντίνας, κατέβαινα με σιγουριά τα σκαλιά κι έφευγα για την παραλία, χωρίς ταλαντεύσεις. Η ομίχλη είναι για να βαδίζεις μέσα σ' αυτήν. Διασχίζεις κάτι που είναι πυκνότερο από αέρας και σε στηρίζει. Αλλά και κάτι ακόμα: ομίχλη χωρίς λιμάνι είναι πράγμα αταίριαστο. Η ομίχλη ήταν ακόμα πιο γλυκιά, όταν την ψιλοκεντούσε εκείνη η βροχή, η πολύ ψιλή βροχή του ουρανού μας. Αυτή που δε σε βρέχει, μα σε ποτίζει μονάχα και φυτρώνουν πιο λαμπερά τα μαλλιά σου την άλλη βδομάδα. Και τότε έπαιρναν νόημα τα φώτα και τα τραμ και τα κορναρίσματα. Ακόμα κι οι πολυκατοικίες γίνονταν ελκυστικές μες στην αχνάδα. Κι ύστερα έφτανα στο καφενείο του λιμανιού, αυτό που από χρόνια είναι γκρεμισμένο, να ξαναβρώ την παρέα μου. Κι όταν δεν ήταν εκεί -και δεν ήταν ποτέ εκεί- καθόμουν ώρες και καρτερούσα. Πίσω απ' τα τζάμια διαβαίνουν αράδα οι σκιές αυτών, που τώρα έχουν πεθάνει. Κολλούσαν το μούτρο τους για μια στιγμή στο θαμπό τζάμι κι άλλοι έμπαιναν μέσα, ενώ άλλοι τραβούσαν ανατολικά για τον Πύργο του Αίματος. Κι αν δε μου έγνεφε κανείς, έβγαινα κι ακολουθούσα μια σκιά, που ποτέ δεν μπορούσα να προφτάσω. Δε θυμάμαι από πού ερχόταν εκείνη η ομίχλη· μάλλον

κατέβαινε από ψηλά. Τώρα, πάντως, ξεκινάει βαθιά απ' τα όνειρα. Αυτά που χρόνια μένανε σκεπασμένα μ' ένα βαρύ καπάκι, που όμως πήρε απ' την πίεση για καλά να παραμερίζει. [...]

ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΜΑ 1 (μονάδες 35)

1^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Ποια είναι η θέση του συγγραφέα του Κειμένου 1 στην άποψη του Ουμπέρτο Έκο ότι τον Αύγουστο δεν υπάρχουν ειδήσεις (50-60 λέξεις);

Μονάδες 10

2^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Ποια θέση διατυπώνει ο συγγραφέας του Κειμένου 1 στη δεύτερη παράγραφο και με ποιον τρόπο την αναπτύσσει;

Μονάδες 10

3^ο υποερώτημα (μονάδες 15)

«Επειδή όμως τον Αύγουστο τα ΜΜΕ υπολειτουργούν ή ληθαργούν και οι χρήστες τους αραιώνουν, μια είδηση δεν θα είχε το επικοινωνιακό αντίκρισμα που επιδιώκει ο πρόξενός της. Έτσι, τα γεγονότα «αναβάλλονται» για μετά τις αυγουσιτιάτικες διακοπές.»

Στο παραπάνω χωρίο του Κειμένου 1 η γλώσσα χρησιμοποιείται για να πληροφορήσει ή για να προβληματίσει (μονάδες 5). Να εντοπίσεις και να σχολιάσεις με συντομία δύο (2) γλωσσικές επιλογές με τις οποίες ο συγγραφέας επιτυγχάνει τον στόχο του (μονάδες 10).

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ 4 (μονάδες 15)

Στο Κείμενο 2 δεσπόζει ένας μελαγχολικός τόνος. Να ερμηνεύσεις σε 100-150 λέξεις τον τρόπο με τον οποίο αυτός αποτυπώνεται σε εξωτερικό, αλλά και σε εσωτερικό επίπεδο και να εκφράσεις την προσωπική σου τοποθέτηση σε ανάλογες καταστάσεις.

Μονάδες 15